

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

27. aprill 2017*

Apellatsioonkaebus — Konkurents — Kartellid — Euroopa banaaniturg Kreekas, Itaalias ja Portugalis — Koostöö hindade kindlaksmääramisel — Liikmesriigi maksuasutuste edastatud tõendite vastuvõetavus — Kaitseõigused — Trahvi arvutamine — Kohtuliku kontrolli ulatus — „Konkurentsi piirava eesmärgiga kokkuleppeks“ kvalifitseerimine

Kohtuasjas C-469/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 4. septembril 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

FSL Holdings NV, asukoht Antwerpen (Belgia),

Firma Léon Van Parys NV, asukoht Antwerpen,

Pacific Fruit Company Italy SpA, asukoht Rooma (Itaalia),

esindajad: *advocaat* P. Vlaemminck, *advocaat* B. Van Vooren, advokaat C. Verdonck, *advocaat* J. Auwerx ja advokaat B. Gielen,

apellandid,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Biolan, M. Kellerbauer ja P. Rossi,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta ning kohtunikud E. Regan, J.-C. Bonichot (ettekandja), C. G. Fernlund ja S. Rodin,

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 17. novembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

- 1 FSL Holdings NV, Firma Léon Van Parys NV ja Pacific Fruit Company Italy SpA nõuavad apellatsioonkaebuses, et tühistataks Euroopa Liidu Üldkohtu 16. juuni 2015. aasta kohtuotsus FSL jt vs. komisjon (T-655/11, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2015:383), millega see kohus tühistas ainult osaliselt komisjoni 12. oktoobri 2011. aasta otsuse K(2011) 7273 (lõplik), mis käsitleb [ELTL] artikli 101 kohast menetlust (juhtum COMP/39482 – Eksootilised puuviljad (banaanid); edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL artiklites 101 ja 102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikkel 12 sätestab:

„1. [ELTL] artiklite [101 ja 102] kohaldamisel on komisjonil ja liikmesriikide konkurentsiasutustel õigus esitada üksteisele sisulist või õiguslikku teavet, sealhulgas konfidentsiaalset teavet, ning kasutada seda tõendusmaterjalina.

2. Vahetatavat teavet kasutatakse tõendusmaterjalina üksnes [ELTL] artikli [101 või 102] kohaldamisel ning küsimuses, mille jaoks teabe esitanud asutus on selle hankinud. Kui teatava juhtumi puhul kohaldatakse siseriiklikku konkurentsioigust paralleelselt ühenduse konkurentsioigusega ja see ei vii teistsuguse tulemuseni, võib käesoleva artikli alusel vahetatavat teavet kasutada ka siseriikliku konkurentsioiguse kohaldamisel.

[...]“.

- 3 Määruse nr 1/2003 artikli 23 lõige 3 sätestab:

„Trahvisumma määramisel võetakse arvesse nii rikkumise raskust kui ka kestust.“

- 4 Määruse nr 1/2003 artikkel 31 näeb ette:

„Euroopa Kohtul on täielik pädevus läbi vaadata otsused, millega komisjon on määranud trahvid või karistusmaksed. Euroopa Kohus võib määratud trahvi või perioodilise karistusmaks tühistada, seda vähendada või suurendada.“

- 5 Komisjoni teatis, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (EÜT 2002, C 45, lk 3; ELT eriväljaanne 08/02, lk 155; edaspidi „2002. aasta koostööteatis“), määratleb, millistel tingimustel võib komisjoni poolt kartellikokkuleppe suhtes läbiviidava uurimise käigus temaga koostööd tegevaid ettevõtjaid neil muidu tasumisele kuuluvast trahvist vabastada või nende trahvi vähendada. Selle teatise punkti 11 alapunkt a täpsustab, et ettevõtjal on kohustus teha komisjoni haldusmenetluse jooksul pidevalt tihedat ja tõhusat koostööd ning esitada komisjonile kõik tema valdusse sattuvad või talle kättesaadavad tõendid, mis käsitlevad kahtlustatavat rikkumist.

Vaidluse taust

- 6 Apellandid FSL Holdings ja Firma Léon Van Parys, mis on kaks Belgia õiguse alusel asutatud aktsiaseltsi, ning Pacific Fruit Company Italy, mis on Itaalia õiguse alusel asutatud aktsiaselts, impordivad, turustavad ja müüvad „Bonita“ kaubamärgiga banaane Euroopas.

- 7 8. aprillil 2005 esitas Chiquita Brands International Inc. (edaspidi „Chiquita“) 2002. aasta koostööteatise alusel trahvi eest kaitse saamise taotluse seoses banaanide ja muude Euroopasse imporditavate värskete puuviljade müügi- ja turustamistegevusega. Taotlus registreeriti juhtumina number COMP/39188 – Banaanid (edaspidi „Põhja-Euroopa juhtum“). Talle anti kaitse 3. mail 2005.
- 8 26. juulil 2007 sai komisjon Itaalia maksupolitseilt (Guardia di Finanzia) dokumente, mis leiti ühe Pacific Fruit Company Italy töötaja kodu ja kontori läbiotsimisel siseriikliku maksualase uurimise käigus.
- 9 26. novembril 2007 teatas komisjon Chiquitale, et 28. novembril 2007 kavatsevad tema teenistujad viia selle ettevõtja ruumides läbi kontrolli. Chiquitale teatati seejuures, et algatatakse uus uurimine seoses tegevusega Kreekas, Itaalias ja Portugalis (edaspidi „Lõuna-Euroopa juhtum“). Talle meenutati, et talle on antud kogu Euroopa Liitu hõlmav tingimuslik kaitse trahvi eest, mistõttu on ta kohustatud tegema koostööd.
- 10 28.–30. novembril 2007 viis komisjon läbi kontrollid banaanimportijate ruumides Hispaanias ja Itaalias. Roomas (Itaalia) Pacific Fruit Company Italy ruumides läbi viidud kontrollide käigus leidis komisjon kaks lehekülge märkmeid, mille maksupolitsei oli talle juba edastanud.
- 11 Chiquital paluti näidata, milline osa tema suulistest avaldustest Põhja-Euroopa juhtumis puudutab tema hinnangul ka Lõuna-Euroopa juhtumit.
- 12 15. oktoobril 2008 võttis komisjon vastu otsuse K(2008) 5955 (lõplik) [ELTL artikli 101] kohase menetluse kohta (juhtum COMP/39188 – Banaanid), milles ta tuvastas, et mitu suurt Põhja-Euroopa banaanimportijat, sealhulgas Chiquita on rikkunud EÜ artiklit 81, sest nad osalesid kooskõlastatud tegevuses, kooskõlastades banaanide referentshindu, mille nad aastatel 2000 kuni 2002 igal nädalal mitme liikmesriigi suhtes kokku leppisid. FSL Holdings ja Firma Léon Van Parys ei olnud selle otsuse adressaadid.
- 13 Komisjon võttis 10. detsembril 2009 Lõuna-Euroopa juhtumis vastu vastuväiteteatise, mille adressaadid olid muu hulgas Chiquita ja apellandid. Pärast toimikuga tutvumist esitasid kõik selle vastuväiteteatise adressaadid komisjonile oma seisukohad ja osalesid ärakuulamisel, mis toimus 18. juunil 2010.
- 14 12. oktoobril 2011 võttis komisjon vastu vaidlusaluse otsuse, milles ta tuvastas, et Chiquita ja apellandid on rikkunud ELTL artiklit 101, sest nad osalesid Kreekas, Itaalias ja Portugalis banaanide importi, turustamist ja müüki puudutavas kartellis ajavahemikul 28. juulist 2004 kuni 8. aprillini 2005, mille jooksul need ettevõtjad kooskõlastasid oma hinnastrateegiat nendes kolmes liikmesriigis, ja määras neile trahvid, mille kindlaksmääramiseks kohaldas ta suuniseid määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 punkti a kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (ELT 2006, C 210, lk 2, edaspidi „2006. aasta suunised“) ja 2002. aasta koostööteatist.
- 15 Komisjon määras kõigepealt kindlaks kehtestatava trahvi põhisumma:
- Chiquitale 47 922 000 eurot ja
  - apellantidele 11 149 000 eurot.
- 16 Komisjon tuvastas seejärel, et kõiki Põhja-Euroopa juhtumi eripäraseid asjaolusid, mille alusel ta vähendas trahvi põhisummat 60%, et võtta arvesse banaanisektori õigusliku regulatsiooni eripära ja asjaolu, et selles juhtumis puudutas koostöö referentshindu, ei esinenud Lõuna-Euroopa juhtumis.
- 17 Viimaks otsustas komisjon vähendada kõigi puudutatud ettevõtjate trahvi põhisummat 20%.

- 18 Pärast seda kohandust määrati trahvide põhisummad järgmiselt:
- Chiquitale 38 337 600 eurot ja
  - apellantidele 8 919 200 eurot.
- 19 Chiquitale oli 2002. aasta koostööteatise alusel siiski antud kaitse trahvi eest. Kuna apellantide trahvi rohkem ei kohandatud, määrati neile solidaarselt tasumisele kuuluv trahv, mille ümardatud lõppsumma oli 8 919 000 eurot.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 20 Üldkohtu kantseleisse 22. detsembril 2011 esitatud hagiavalduses palusid apellandid vaidlusalune otsus tühistada.
- 21 Vaidlustatud kohtuotsuses rahuldas Üldkohus nende nõude vaid osaliselt.
- 22 Olles tuvastanud, et rikkumine oli ajavahemikul 12. augustist 2004 kuni 19. jaanuarini 2005 katkenud, tühistas Üldkohus vaidlusaluse otsuse artikli 1 seda rikkumise perioodi ning FSL Holdingsit, Firma Léon Van Parysi ja Pacific Fruit Company Italy't puudutavas osas ning vähendas vaidlusaluse otsuse artiklis 2 määratud trahvi 8 919 000 eurolt 6 689 000 eurole.

Poolte nõuded

- 23 Apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:
- esimese võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus;
  - teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus ei ole apellantidele määratud trahvi üle teostanud täielikku kohtulikku kontrolli, ning trahvi oluliselt vähendada;
  - kolmanda võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus ei ole näidanud, et rikkumise eesmärk või tagajärg oli konkurentsi piiramine, ning saata asi tagasi Üldkohtule, välja arvatud juhul, kui Euroopa Kohus leiab, et tal on vaidlusaluse otsuse tühistamiseks piisavalt teavet, ning
  - igal juhul mõista komisjonilt välja nii Üldkohtu kui ka Euroopa Kohtu menetluses apellantide kantud kohtukulud.
- 24 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

Apellatsioonkaebuse analüüs

- 25 Apellandid esitavad oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks neli väidet.

Esimene väide

Poolte argumendid

- 26 Esimene väide puudutab oluliste menetlusnormide ja kaitseõiguste rikkumist, sest Üldkohus ei tuvastanud komisjonile maksupolitsei poolt edastatud tõendite kasutamise õigusvastasust.
- 27 Nad väidavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi, sest vaidlustatud kohtuotsuse punktis 80 meenutas ta vaid seda, et nende tõendite komisjonile edastamise õiguspärasust tuleb hinnata üksnes Itaalia õigussüsteemi alusel, kuigi see edastamine pidi toimuma ka kooskõlas liidu õigusega.
- 28 Nad on seisukohal, et komisjon peab eelkõige vältima seda, et niisugune edastamine kahjustaks pöördumatult kaitseõigusi, mis eeldab, et ta uurib, kas edastatud dokumente kasutatakse ainult eesmärgil, milleks liikmesriigi asutus need konkurentsiasutuste vahelise teabevahetuse raames hankis, nagu näeb ette määruse nr 1/2003 artikli 12 lõige 2.
- 29 Apellandid väidavad ka, et komisjon rikkus kaitseõigusi seetõttu, et ta teavitas neid asjassepuutuvate dokumentide edastamisest siseriikliku asutuse poolt alles pärast peaaegu kahe aasta möödumist sellest edastamisest.
- 30 Apellandid on seisukohal, et Üldkohus moonutas tõendeid, kui ta järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 67 ja 68, et küsimus, kas Itaalia asutused edastasid kaks lehekülge märkmeid õigusvastaselt, ei oma tähtsust nende kasutamise seaduslikkuse seisukohast, kuna ka komisjon leidis need dokumendid 2007. aasta juulis tema poolt läbi viidud kontrolli käigus. Nad märgivad nimelt, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 68 täpsustatule vaidlesid nad komisjoni kontrollide õiguspärasusele vastu. Nad viitavad ka 18. juuni 2015. aasta kohtuotsusele *Deutsche Bahn jt vs. komisjon* (C-583/13 P, EU:C:2015:404) ning väidavad, et kuna komisjon viis kontrolli läbi õigusvastaselt edastatud dokumentide alusel, ei saa selle kontrolli käigus leitud dokumente õiguspäraselt tõenditena kasutada.
- 31 Komisjon leiab, et esimene väide tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 32 Mis puudutab esimese väite põhjenduseks esitatud argumentatsiooni esimest aspekti, siis meenutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45 ja 80 õigesti, et esiteks kuulub siseriikliku õiguse kohaldamisalasse küsimus, kas siseriikliku karistusõiguse kohaselt kogutud teabe liikmesriigi prokurööri või pädeva konkurentsiasutuse poolt komisjonile edastamine on õiguspärane, ja et teiseks puudub liidu kohtul pädevus kontrollida liikmesriigi asutuse võetud akti õiguspärasust lähtuvalt siseriiklikust õigusest (kohtuotsus, 25.1.2007, *Dalmine vs. komisjon*, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punkt 62).
- 33 Jättes kõrvale küsimuse, kas Üldkohus võis selleks, et nõustuda, et komisjonil oli õigus asjassepuutuvaid dokumente vastu võtta, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 80 üksnes märkida, et liikmesriigi kohus ei ole kõnealuste dokumentide edastamist õigusvastaseks tunnistanud, tuleb rõhutada, et Üldkohus mitte ainult ei analüüsinud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 82–89 edastamise tingimusi, vaid ta lükkas ka punktides 71–79 õigesti põhjendamatusse tõttu tagasi apellantide argumendi, et määruse nr 1/2003 artiklis 12 konkurentsiasutustevahelise teabevahetuse kohta sätestatud arvestades võib komisjon maksupolitsei poolt talle edastatud dokumente kasutada tõenditena ainult küsimuses, mille jaoks liikmesriigi asutus on need hankinud.
- 34 Nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 45, on määruse nr 1/2003 artikli 12 eesmärk hõlbustada ja edendada asutuste koostööd Euroopa konkurentsivõrgustikus, kergendades teabevahetust. Selleks on viidatud artikli lõikes 1 märgitud, et ELTL artiklite 101 ja 102 kohaldamisel

on komisjonil ja liikmesriikide konkurentsiasutustel õigus esitada üksteisele sisulist või õiguslikku teavet, sealhulgas konfidentsiaalset teavet, ning kasutada seda tõendusmaterjalina, ning eelkõige lõikes 2 täpsustatud, millistel tingimustel seda teavet võib kasutada.

- 35 Seega ei saa nendest sätetest järeldada, et nendega väljendatakse üldisemat reeglit, mis keelab komisjonil kasutada liikmesriigi asutuse, mis ei ole liikmesriigi konkurentsiasutus, edastatud teavet ainult põhjusel, et see teave on saadud muul eesmärgil.
- 36 Samuti tuleb rõhutada, nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79, et niisugune reegel takistaks liigselt komisjoni ülesannet valvata liidu konkurentsioiguse nõuetekohase kohaldamise üle.
- 37 Üldkohus vastas seega õigesti apellantide kriitikale maksupolitsei edastatud dokumentide kasutamise õiguspärasuse kohta.
- 38 Seoses apellantide argumendiga, et nende dokumentide kasutamine muul eesmärgil kui see, milleks need hangiti, võib pöördumatult kahjustada nende kaitseõigusi, tuleb meenutada, et liidu õiguses on ülekaalus tõendite vaba hindamise põhimõte ja ainus asjassepuutuv kriteerium esitatud tõendite hindamiseks on nende usaldusväärsus (vt kohtuotsus, 25.1.2007, *Dalmine vs. komisjon C-407/04 P*, EU:C:2007:53, punkt 63).
- 39 Apellandid heidavad seejärel Üldkohtule ette, et ta ei tuvastanud, et komisjon rikkus kaitseõigusi sealäbi, et ta ootas peaaegu kaks aastat, enne kui ta neile nende dokumentide valdamisest teatas.
- 40 Selle kohta on oluline meenutada, et kaitseõiguste tagamiseks on nõutav, et ettevõtja saaks haldusmenetluses esitada tõhusalt oma seisukoha nende väidetavate faktiliste asjaolude ja dokumentide tõelevastavuse ning asjakohasuse kohta, millele viitab komisjon, et põhjendada oma väidet rikkumise olemasolu kohta (vt eelkõige kohtuotsus, 25.1.2007, *Dalmine vs. komisjon, C-407/04 P*, EU:C:2007:53, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 41 ELTL artikli 101 kohaldamise menetluses tuleb seega eristada kahte staadiumi: seda, mis eelneb vastuväiteteatisele, ja seda, mis sellele järgneb (vt eelkõige kohtuotsus, 3.9.2009, *Prym ja Prym Consumer vs. komisjon, C-534/07 P*, EU:C:2009:505, punkt 27).
- 42 Euroopa Kohus on nii asunud seisukohale, et komisjon ei ole kohustatud asjassepuutuvat ettevõtjat teavitama tema valduses olevatest tõenditest enne vastuväiteteatise saatmist, sest kaitseõiguste järgimise tagavad esiteks vastuväiteteatise saatmine ja teiseks toimikuga tutvumine, mis võimaldab selle teatise adressaadil teada saada, millised tõendid on komisjoni toimikus, ning et asjassepuutuv ettevõtja saab oma kaitseõigusi täielikult kasutada alles pärast selle teatise saatmist (vt eelkõige kohtuotsus, 25.1.2007, *Dalmine vs. komisjon, C-407/04 P*, EU:C:2007:53, punktid 58 ja 59).
- 43 Ent Euroopa Kohus on ka täpsustanud, et komisjoni kohustus on järgida, et kaitseõigusi ei rikutaks uurimismenetluse selles staadiumis, mis eelneb vastuväiteteatisele (vt eelkõige kohtuotsus, 7.1.2004, *Aalborg Portland jt vs. komisjon, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P*, EU:C:2004:6, punkt 63).
- 44 Et tagasi lükata argument, mille kohaselt olid teatud dokumendid komisjoni valduses pikka aega enne vastuväiteteatise esitamist, märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 98, et komisjon tõi sõnaselgelt esile asjaolu, et ta tugines nimetatud teatise talle Itaalia asutuste poolt esitatud dokumentidele, ja et komisjon oli need dokumendid apellantidele edastanud paar kuud enne seda teatist.

- 45 Lisaks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99, et apellandid ei ole põhjendanud, kuidas asjaolu, et nad ei teadnud nendest dokumentidest uurimise staadiumis, võis mõjutada nende hilisemat võimalust kaitsta ennast vastuväiteteatise saatmisele järgnenud menetlusstaadiumis (vt analoogia alusel kohtuotsus, 25.1.2007, *Dalmine vs. komisjon*, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punkt 61).
- 46 Nii lükkas Üldkohus apellantide argumentatsiooni selle osa õigustatult tagasi.
- 47 Viimaks, mis puudutab tõendite väidetavat moonutamist Üldkohtu poolt, siis olgu meenutatud, et moonutamisega on tegemist juhul, kui ilma uusi tõendeid uurimata ilmneb, et olemasolevatele tõenditele antud hinnang on ilmselgelt väär (vt eelkõige kohtuotsus, 17.6.2010, *Lafarge vs. komisjon*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, punkt 17).
- 48 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 65 märkis, peab apellant ka täpselt osutama tõenditele, mida on moonutanud, ning tooma välja hindamisvead, mis tema arvates on tehtud (vt eelkõige kohtuotsus, 17.6.2010, *Lafarge vs. komisjon*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, punkt 16).
- 49 Ent apellandid ei vaidlusta mitte asjassepuutuvate dokumentide Üldkohtu poolset analüüsi, vaid nende vastuvõetavust juhul, kui tuvastatakse, et nende edastamine maksupolitsei poolt oli õigusvastane, mis ei ole aga igal juhul tõendatud.
- 50 Eespool esitatut arvestades tuleb esimene väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

- 51 Teises väites leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnormi seetõttu, et ta ei tuvastanud, et komisjon rikkus oma 2002. aasta koostööteatist, kuna ta andis Chiquitale kaitse trahvi eest, ja sellest tulenevalt, kuna ta ei järeldanud, et toimikust tuleb eemaldada teave, mille see ettevõtja edastas komisjonile menetluses, mille tulemusel anti nimetatud kaitse.
- 52 Nad väidavad, et Lõuna-Euroopa juhtumi osas ei teinud see ettevõtja kogu menetluse jooksul pidevat, tihedat ja tõhusat koostööd, mida nõuab viidatud teatise punkti 11 alapunkt a.
- 53 Lisaks on osa komisjoni saadud andmetest konfidentsiaalsed ja neid ei oleks tohtinud seega tõenditena kasutada, kuna apellantidel ei olnud võimalik nendega tutvuda.
- 54 Apellandid toonitavad, et nende teine väide käsitleb õigusküsimust, kas komisjon järgis tema enda kehtestatud norme, ning tegemist ei ole uue väitega, arvestades eelkõige nende hagi punkti 42 ja repliigi punkti 21.
- 55 Komisjon on seisukohal, et see väide, mis on vastuvõetamatu, sest see käsitleb niisugustele faktidele antud hinnangut, mille moonutamist apellatsioonkaebuses ei mainita, on ka uus, ning see on igal juhul edutu, sest isegi kui Chiquitale ei oleks tulnud kaitset trahvi eest anda, ei tule tema esitatud teavet toimikust eemaldada.
- 56 Teise võimalusena on komisjon seisukohal, et Chiquita trahvi eest kaitse saamise taotlus ei piirdunud ainult Põhja-Euroopa juhtumiga, vaid hõlmas Euroopa Majanduspiirkonnas aset leidnud asjaolusid. Ta leiab, et see ettevõtja esitas aegsalt tõendeid ka õigusvastase tegevuse kohta Lõuna-Euroopa juhtumis.

57 Komisjon lisab, et argument, mille kohaselt ei saa ta kartelli olemasolu tõendamiseks viidata konfidentsiaalsetele andmetele, ei ole mitte ainult vastuvõetamatu, sest sellel puudub seos teise väitega, vaid see on igal juhul ka põhjendamatu, sest apellandid said tutvuda asjassepuutuvate andmetega menetluse käigus komisjoni ruumides.

Euroopa Kohtu hinnang

58 Sõltumata küsimusest, kas teist väidet tuleb pidada uueks väiteks või kas 2002. aasta koostööteatise punkti 11 alapunkti a rikkumine võib mõjutada Chiquita poolt selle raames komisjonile esitatud teabe kasutamise seaduslikkust, on küsimus, kas ettevõtja on teinud pidevat, tihedat ja tõhusat koostööd selle punkti tähenduses, igal juhul faktiküsimus, mille kohta antud Üldkohtu hinnangut Euroopa Kohus apellatsioonimenetluses ei kontrolli, kui Üldkohtu järeldused ei sisalda olulist viga või moonutust, mis toimiku materjalidest ilmselgelt esile tuleb, mida aga käesolevas asjas ei väideta.

59 Apellantide argumendi kohta, et Üldkohus rikkus õigusnormi seetõttu, et ta ei järeldanud, et Chiquita poolt koostöö raamistikus esitatud teatud avaldusi ei võinud komisjon kasutada nende konfidentsiaalsuse tõttu, tuleb märkida, et tegelikult on see uus väide, mida ei ole pealegi piisavalt põhjendatud.

60 Järelikult tuleb teine väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

61 Kolmandas väites, millele tuginetakse teise võimalusena, leiavad apellandid, et Üldkohus rikkus tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtet, mille tagavad Roomas 4. novembril 1950 alla kirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikkel 6 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikkel 47, sest ta teostas trahvi suhtes piiratud kohtulikku kontrolli ega teostanud oma täielikku pädevust, mille annab talle määruse nr 1/2003 artikkel 31. Seetõttu arvutas Üldkohus ka trahvi väärtalt.

62 Nad lisavad, et Euroopa Kohtu ülesanne on oma täieliku pädevuse raames ise hinnata kohtuasja asjaolusid ja asjassepuutuva rikkumise laadi, et trahv kindlaks määrata, ning nad viitavad 6. detsembri 2012. aasta kohtuotsuse komisjon vs. Verhuizingen Coppens (C-441/11 P, EU:C:2012:778) punktile 80.

63 Nad väidavad, et liidu kohtul tuleb teostada õiguspärasuse kontrolli tõendite põhjal, mille hageja või apellant oma väidete põhjendamiseks on esitanud, ning rõhutavad, et selle kontrolli käigus ei saa see kohus tugineda kaalutlusruumile, mis on selles valdkonnas komisjonil. Nad viitavad eelkõige 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsusele KME Germany jt vs. komisjon (C-389/10 P, EU:C:2011:816, punkt 129).

64 Samas rikkumise raskuse hindamise osas piirdus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 525 viitega 2006. aasta suunistele, kui ta tuvastas sellist laadi rikkumiste puhul arvessevõetavat müügi osakaalu hinnates, et komisjon kohaldas õigesti 15% suurust määra.

65 Samal alusel lükkas ta seejärel tagasi nende argumendid seoses vajadusega võtta arvesse kogu turuosa piiratust ja rikkumise piiratud geograafilist ulatust.

66 Samuti väidavad nad, et Üldkohus rikkus õigusnormi sellega, et ta kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 532, et komisjon ei pea arvesse võtma täiendavaid fakte või asjaolusid, kuigi ta oleks pidanud hindama objektiivseid asjaolusid, nagu konkurentsivastaste tegude sisu ja kestus, nende arv ja intensiivsus, mõjutatud turu ulatus ja majandusliku korra kahjustatus, vastutavate ettevõtjate suhteline

olulusis ja turuosa ning rikkumise võimalik kordamine, kuigi nad nendele selgelt viitasid kooskõlas 7. jaanuari 2004. aasta kohtuotsusega Aalborg Portland jt vs. komisjon (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 91).

- 67 Nad esitavad sarnase kriitika selle kohta, kuidas Üldkohus hindas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 544–554 kergendavaid asjaolusid.
- 68 Nad on ka seisukohal, et kui Üldkohus oleks nõuetekohaselt analüüsinud trahvi taset, oleks ta pidanud otsustama, et trahvi tuleb vähendada võrdselt määraga 60%, mida komisjon kohaldas Põhja-Euroopa juhtumis, kuna ka käesoleval juhul esinevad selles juhtumis komisjoni poolt arvesse võetud kaks tegurit, nimelt spetsiifiline õiguslik kord ja eesmärgil põhinev rikkumine.
- 69 Vastuses komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväitele täpsustavad nad, et nad palusid Üldkohtul teostada täielikku pädevust.
- 70 Komisjon on seisukohal, et apellandid ei palunud Üldkohtul teostada täielikku pädevust, mistõttu tuleb kolmas väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, ja et Üldkohus analüüsis igal juhul juhtumi eripäraseid asjaolusid kooskõlas kohtuliku kaitse põhimõtte nõuetega.
- 71 Küsimus, kas Üldkohus oleks pidanud vähendama trahvi vähemalt 60%, viies selle Põhja-Euroopa juhtumis komisjoni otsustatuga samale tasemele põhjusel, et tegemist on samuti eesmärgil põhineva rikkumisega, hõlmab ka faktiküsimust.

Euroopa Kohtu hinnang

- 72 Esiteks tuleb märkida, et nagu nähtub eelkõige hagi punktist 142, palusid apellandid Üldkohtul teostada täielikku pädevust kas tühistades neile määratud trahvi või vähendades seda, mistõttu ei ole kolmanda väite puhul tegemist uue väitega.
- 73 Konkurentsioiguse rikkumise eest komisjoni määratud trahvi kohtuliku kontrolli kohta tuleb meenutada, et liidu kohus teostab õiguspärasuse kontrolli tõendite alusel, mille hageja esitab nende väidete põhjendamiseks, millele ta tugineb. Selle kontrolli käigus ei saa kohus loobuda põhjalikust õiguslike ja faktiliste asjaolude kontrollist, tuginedes kaalutlusruumile, mis on komisjonil nii selliste asjaolude valikul, mida ta võtab arvesse suunistes nimetatud kriteeriumide kohaldamisel, kui ka nende asjaolude hindamisel (vt eelkõige kohtuotsus, 8.12.2011, Chalkor vs. komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 62).
- 74 Õiguspärasuse kontrolli täiendab täielik pädevus, mis liidu kohtule on ELTL artikli 261 alusel antud määruse nr 1/2003 artikliga 31. See pädevus annab kohtule õiguse lisaks pelgale karistuse õiguspärasuse kontrollile asendada komisjoni hinnang enda omaga ja järelikult määratud trahv või karistusmaks tühistada, seda vähendada või suurendada (vt eelkõige kohtuotsus, 8.12.2011, Chalkor vs. komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 63).
- 75 Tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttest tulenevate nõuete täitmiseks ja arvestades, et määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikes 3 on sätestatud, et trahvisumma määramisel võetakse arvesse nii rikkumise raskust kui ka kestust, peab Üldkohus ELTL artiklites 261 ja 263 ette nähtud pädevuse teostamisel analüüsima iga õiguslikku või faktilist argumenti, millega soovitakse tõendada, et trahvi suurus ei ole kooskõlas rikkumise raskuse ja kestusega (vt eelkõige kohtuotsus, 9.6.2016, Repsol Lubricantes y Especialidades jt vs. komisjon, C-617/13 P, EU:C:2016:416, punkt 86).
- 76 Apellatsioonimenetluses otsust tehes on Euroopa Kohtu ülesanne kontrollida, kas viis, kuidas Üldkohus lahendas tema menetletavat hagi, tõi kaasa õigusnormide rikkumise (vt eelkõige kohtuotsus, 8.12.2011, Chalkor vs. komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 46).

- 77 Euroopa Kohus ei või aga apellatsioonkaebuse raames õigusküsimusi käsitledes asendada Üldkohtu hinnangut õigluse põhjendustel oma hinnanguga, kui Üldkohus andis oma hinnangu täieliku pädevuse raames ettevõtjatele liidu õiguse rikkumise eest määratud trahvisummade üle otsustades (vt eelkõige kohtuotsus, 7.9.2016, Pilkington Group jt vs. komisjon, C-101/15 P, EU:C:2016:631, punkt 72).
- 78 Ainult juhul, kui Euroopa Kohus leiab, et karistuse määr ei ole mitte ainult sobimatu, vaid ka niivõrd suur, et see on ebaproportsionaalne, tuleb tal tuvastada, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi trahvisumma sobimatus tõttu (vt eelkõige kohtuotsus, 7.9.2016, Pilkington Group jt vs. komisjon, C-101/15 P, EU:C:2016:631, punkt 73).
- 79 Nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 85, ei saa käesolevas asjas Üldkohtule ette heita, et ta selles küsimuses tugines 2006. aasta suunistele, kuna nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 501, puudutas apellantide esimeses kohtuastmes esitatud väide määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 3 ja 2006. aasta suuniste rikkumist põhjusel, et väärtalt on hinnatud muu hulgas rikkumise raskust ja kergendavaid asjaolusid.
- 80 Samuti on oluline meenutada, et täieliku pädevuse teostamine ei tähenda omal algatusel kontrollimist ning välja arvatud avalikul huvil põhinev väide, mille kohus peab tõstatama omal algatusel, tuleb hagejal esitada vaidlustatud otsuse suhtes väited ja esitada tõendid (vt eelkõige kohtuotsus, 8.12.2011, Chalkor vs. komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 64).
- 81 Rikkumise raskuse osas asus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 525 õigesti seisukohale, et komisjonil on kõige raskemate piirangute puhul nagu see, mis esines kõnesoleval juhul, õigus kohaldada määra vähemalt 15% müügiväärtusest, mis on seda laadi rikkumistele „astmestiku kõrgema taseme” miinimum 2006. aasta suuniste punkti 23 tähenduses (vt selle kohta kohtuotsus, 11.7.2013, Gosselin Group vs. komisjon, C-429/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:463, punkt 124).
- 82 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 528–533 hindas ja vastas õiguslikult piisavalt Üldkohus ka apellantide argumendile, mille kohaselt oleks komisjon pidanud aluseks võetava müügiväärtuse osakaalu kindlaksmääramiseks arvesse võtma kogu turuosa piiratust ja rikkumise piiratud geograafilist ulatust. Täpsemalt asus ta nimetatud kohtuotsuse punktis 530 õigesti seisukohale, et kõige raskemate piirangute puhul peaks see määr olema vähemalt üle 15%.
- 83 Kuigi *a priori* on väärid vaidlustatud kohtuotsuse punktis 532 esitatud Üldkohtu kinnitus, et kui komisjon piirdub üksnes sellega, et ta kohaldab määra, mis on võrdne või peaaegu võrdne kõige raskematele rikkumistele ette nähtud miinimummääraga 15% müügiväärtusest, siis ei pea arvesse võtma täiendavaid asjaolusid, ei kajasta see siiski Üldkohtu poolt selles kohtuotsuses tehtud analüüsi sisu, kuivõrd selles uuriti apellantide poolt nende hagi rikkumise raskuse analüüsi kohta esitatud asjaolude asjassepuutuvust, seda eriti vaidlustatud kohtuotsuse punktis 533 (vt analoogia alusel kohtuotsus, 11.7.2013, Gosselin Group vs. komisjon, C-429/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:463, punkt 129). Samuti on oluline toonitada, et kuna Üldkohus asus vaidlustatud kohtuotsuses õigesti seisukohale, et analüüsitav rikkumine kuulub kõige raskemate rikkumiste hulka, võeti nõuetekohaselt arvesse ettevõtjate individuaalset käitumist.
- 84 Lisaks tuleb täheldada, et vastupidi sellele, mis on märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 531, ei tulene vaidlusaluse otsuse põhjendusest 329, et komisjon kehtestas määra 15% müügiväärtusest üksnes rikkumise laadi alusel, sest see põhjendus käsitleb ka juhtumi muid asjaolusid.
- 85 Mis puudutab viimaks hinnangut seoses kergendavate asjaoludega, siis ei piirdunud Üldkohus üksnes sellega, et ta meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 549 komisjoni kaalutusruumi olemasolu, vaid ta asus selle kohtuotsuse punktis 551 seisukohale, et kuna käesolevas juhtumis puudus tõesti referentshindade koordineerimine, mis oli üks kahest tegurist, mis oli aluseks trahvi vähendamisele Põhja-Euroopa juhtumis, oli käesolevas juhtumis põhjendatud trahvi vähendamine erineva protsendimäära võrra.

- 86 Apellantide argument, et Üldkohus oleks pidanud siiski arvesse võtma asjaolu, et käesolevas juhtumis, nagu ka Põhja-Euroopa juhtumis, oli tegemist eesmärgil põhineva rikkumisega, ei saa lisaks sellele, et see seab kahtluse alla faktidele antud hinnangu, igal juhul olla edukas, sest see asjaolu ei saa tõesti olla käsitatav kergendava asjaoluna.
- 87 Lisaks meenutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 552 ja 553 õigesti põhjuseid, miks komisjon ei saa olla seotud oma varasema otsustuspraktikaga, mistõttu ainult asjaolu, et ta on teatud tegevuse puhul vähendanud trahvi konkreetsel määral, ei tähenda, et tal on kohustus vähendada trahvi proportsionaalselt sama palju sarnase tegevuse hindamisel hilisemas haldusmenetluses.
- 88 Järelikult nähtub eeltoodust, et Üldkohus ei ole kohtuliku kontrolli teostamisel rikkunud õigusnormi.
- 89 Seetõttu tuleb kolmas väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide

Poolte argumendid

- 90 Neljandas väites leiavad apellandid, et Üldkohus on rikkunud konkurentsivastase eesmärgiga kokkuleppe mõistet, sest ta ei võtnud arvesse uuritava kokkuleppe majanduslikku ja õiguslikku tausta ning rikkus seega kaitseõigusi.
- 91 Nad heidavad nii Üldkohtule ette, et ta otsustas eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 466, et komisjon järeldas õigesti, et poolte tegevuse eesmärk oli takistada, piirata või kahjustada konkurentsi siseturul.
- 92 Nad väidavad, et selleks, et kindlaks teha, kas rikkumise eesmärk on konkurentsi piiramine, tuleb analüüsida asjassepuutuva kokkuleppe majanduslikku ja õiguslikku tausta (kohtuotsused, 14.3.2013, Allianz Hungária Biztosító jt, C-32/11, EU:C:2013:160, punktid 36 ja 48, ning 26.11.2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, punkt 16).
- 93 Nad lisavad, et eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu mõistet tuleb tõlgendada kitsalt, et Üldkohus on kohustatud põhjendama, miks piirang on konkurentstile piisaval määral kahjulik, ja et ta saab viidata analoogsele tegevusele, mida on varasemas kohtupraktikas kvalifitseeritud eesmärgil põhinevaks rikkumiseks, ainult siis, kui see tegevus on piisavalt sarnane sellega, mida kõnealusel juhul analüüsitakse (kohtuotsus, 11.9.2014, CB vs. komisjon, C-67/13 P, EU:C:2014:2204).
- 94 Nad järeldavad sellest, et Üldkohus ei oleks tohtinud piirduda ainult sellega, et ta tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 468, et asjassepuutuva tegevuse suhtes on kohaldatav ELTL artikli 101 lõike 1 punkt a, milles viidatakse ainult hinna kindlaksmääramisele, mitte aga lihtsale suhtlemisele teemal, kuidas kavatsetakse tulevikus hindu muuta.
- 95 Nad on seisukohal, et kui Üldkohus oleks võtnud arvesse kaupade laadi ning turu toimimise tingimusi ja struktuuri, oleks ta pidanud järeldama, et asjassepuutuval kokkuleppel ei ole konkurentsivastast eesmärki.
- 96 Selles küsimuses viitavad nad eelkõige asjaolule, et rikkumise ajal kehtis Euroopa banaaniturul ühine turukorraldus, mis tõi endaga kaasa turu jäikuse ning koguste ja hindade suure läbipaistvuse, mis ajendas lõpuks konkurente omavahel ärisuhteid sõlmima. Nad lisavad, et asjassepuutuv teabevahetus toimus vaid vahetevahel ning et puudus selge seos nende kontaktide toimumise kuupäevade ja

vastavate hinna kindlaksmääramiste kuupäevade vahel. Nad väidavad ka, et rikkumises osales vaid kaks konkurenti turul, et Pacific Fruit Company Italy hinnavõtjana ei saanud oma klientidele hindu peale suruda ja et puudutatud turg oli ainult piiratud osa Euroopa banaaniturust.

- 97 Nad on seisukohal, et üksikud viited juhtumi taustale, mis tehti vaidlustatud kohtuotsuses väljaspool otsuse seda osa, milles asjassepuutuv tegevus kvalifitseeriti eesmärgil põhinevaks rikkumiseks, ei luba järeldada, et seda tausta võeti nõuetekohaselt arvesse rikkumise eesmärgil põhinevaks rikkumiseks kvalifitseerimisel.
- 98 Nad täpsustavad ka seoses kaitseõiguste rikkumisega, et kuna vääralt tuvastati konkurentsivastase eesmärgi olemasolu, võeti neilt võimalus arutada nende käitumise tagajärgi põhjalikult ja võistlevas menetluses.
- 99 Komisjon on seisukohal, et neljas väide on vastuvõetamatu, sest see on uus, aga ka seetõttu, et asjassepuutuva rikkumise õiguslikku ja majanduslikku tausta puudutavate argumentidega vaieldakse vastu faktidele antud hinnangule.
- 100 Igal juhul võttis Üldkohus õiguslikult piisavalt arvesse asjassepuutuva kokkuleppe majanduslikku ja õiguslikku tausta ning ta ei rikkunud õigusnormi.

Euroopa Kohtu hinnang

- 101 Neljanda väite uudsuse tõttu komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväite osas tuleb märkida, et Üldkohtule esitatud hagi punktist 135 tuleneb, et apellandid vaidlesid vastu eesmärgil põhineva rikkumise kvalifikatsioonile, „arvestades eelkõige juhtumi fakte ja asjaolusid“, kuid nad on selles suhtes väitnud ainult seda, et asjassepuutuv kokkulepe käsitles üksnes ebaselge ja juhusliku teabe vahetamist üldiste turusuundumuste kohta.
- 102 Kuid ilma, et tuleks lahendada neljanda väite vastuvõetavuse küsimus, tuleb asuda seisukohale, et see ei ole igal juhul põhjendatud.
- 103 Olgu meenutatud, et „eesmärgil põhineva“ konkurentsipiirangu mõistet tuleb tõlgendada kitsalt ja seda võib kohaldada vaid teatud liiki ettevõtjatevaheliste kooskõlastamiste suhtes, mis kahjustavad konkurentsi piisaval määral, selleks et saaks asuda seisukohale, et nende tagajärgede kontrollimine ei ole vajalik. Nimelt võib ettevõtjatevahelise koostöö teatud vorme juba nende laadi tõttu pidada tavapärase konkurentsi nõuetekohast toimimist kahjustavaks (vt eelkõige kohtuotsused, 26.11.2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, punkt 17, ja 20.1.2016, Toshiba Corporation vs. komisjon, C-373/14 P, EU:C:2016:26, punkt 26).
- 104 Oluline õiguslik kriteerium selle kindlakstegemiseks, kas kokkulepe sisaldab „eesmärgil põhinevat“ konkurentsipiirangut, seisneb tuvastamises, et kokkulepe iseenesest on konkurentsi piisaval määral kahjustav, et saaks asuda seisukohale, et selle tagajärgede kontrollimine ei ole vajalik (vt eelkõige kohtuotsus, 26.11.2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, punkt 20).
- 105 Seejuures tuleb tähelepanu pöörata asjassepuutuva kokkuleppe tingimuste sisule, eesmärkidele, mida sellega soovitakse saavutada, ning selle kokkuleppe majanduslikule ja õiguslikule taustale (vt eelkõige kohtuotsus, 20.1.2016, Toshiba Corporation vs. komisjon, C-373/14 P, EU:C:2016:26, punkt 27).
- 106 Käesolevas asjas on oluline rõhutada, et nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsusest, eelkõige selle punktidest 246, 524 ja 550, tuvastas komisjon, et apellandid osalesid kartellis, mille eesmärk oli hindade kindlaksmääramine, ja et seda hinnangut, mis anti faktiliste asjaolude ja tõendite alusel, Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses kahtluse alla ei seadnud.

- 107 Niisuguste kokkulepete puhul, mis on käsitatavad eriti raskete konkurentsioiguse rikkumistena, võib tegevuse majandusliku ja õigusliku tausta analüüs seega piirduda sellega, mis on eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu olemasolu tuvastamiseks rangelt vajalik (vt analoogia alusel seoses turu jagamise kokkulepetega kohtuotsus, 20.1.2016, Toshiba Corporation vs. komisjon, C-373/14 P, EU:C:2016:26, punkt 29).
- 108 Ent Üldkohus vastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 466 õigesti apellantide poolt hakis esitatud asjakohasele argumendile, viidates muu hulgas nende faktide analüüsile, mida käsitleti kolmanda väite raames.
- 109 Lisaks ja igal juhul, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepanekus punktis 104, ei ole apellantide poolt nende neljanda väite põhjendamiseks esitatud argumendid, mis käsitlevad juhtumi majanduslikku ja õiguslikku tausta, konkurentsivastase eesmärgi olemasolu analüüsis asjassepuutuvad, mistõttu ei saa Üldkohtule põhjendatult ette heita seda, et ta neid vaidlustatud kohtuotsuses arvesse ei võtnud.
- 110 Osades nendes argumentides üritatakse ka tõendada, et hindu ei kooskõlastatud, ning seada tegelikult kahtluse alla lausa kokkuleppe olemasolu. See on nimelt nii Euroopa banaaniturul kehtivat ühist turukorraldust puudutavas osas.
- 111 Seetõttu ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 473, et komisjon jõudis õigele järeldusele, et rikkumise võib kvalifitseerida eesmärgil põhinevaks konkurentsipiiranguks.
- 112 Lisaks ei saa põhjendatult Üldkohtule ette heita võistlevuse põhimõtte rikkumist seetõttu, et kokkuleppe kvalifitseerimine konkurentsivastase eesmärgiga kokkuleppeks võttis apellantidelt võimaluse tugineda konkurentsivastaste tagajärgede puudumisele.
- 113 Järelikult tuleb neljas väide põhjendamata tõttu tagasi lükata.
- 114 Kuna nõustuda ei saa ühegi apellantide poolt apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud väitega, tuleb apellatsioonkaebus seega rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 115 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt sama kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna apellandid on kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon on palunud kohtukulud neilt välja mõista, siis tuleb käesoleva apellatsioonimenetlusega seonduvad kulud neilt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja FSL Holdings NV-lt, Firma Léon Van Parys NV-lt ja Pacific Fruit Company Italy SpA-lt.

Allkirjad